

næren 8 hverdage til at fremskaffe erklæringen.

Motiveringen for den førstnævnte ændring er, at sygdom af kortere varighed ikke bør give arbejdsgiveren adgang til at udøve den pression over for funktionæren, der kan ligge i at fremsætte krav af den i § 5, stk. 4, omhandlede art; derimod forekommer det rimeligt, at arbejdsgiveren bevarer den omhandlede ret ved sygdom af længere varighed — det vil normalt sige sygdom af en varighed fra 4 uger og opefter, og risikoen for misbrug af den nugældende lovbestemmelse over for funktionærer, der ikke er bekendt med den strenge fortolkning, retspraksis er udtryk for, bortelimeres.

Sidstnævnte ændring er motiveret med, at der kan foreligge situationer, hvor der levnes funktionæren en helt urimelig kort frist til at fremskaffe den omhandlede specialerklæring, idet det efterhånden er almindeligt, at arbejdsgiverne forlanger specialerklæringen tilsendt inden 4 dage.

Retspraksis har efter forslagsstillernes opfattelse ikke taget tilstrækkeligt hensyn til undtagelsen, hvorefter den alvorlige konsekvens for funktionæren ikke indtræder, hvis der foreligger „fyldestgørende begrundelse“ for, at funktionæren ikke opfylder den i loven foreskrevne pligt.

Til nr. 12.

Motiveringen for denne ændring er den senest foreliggende højesteretsdom på dette område, hvorefter civilforsvarstjeneste sidestilles med militærtjeneste.

Til nr. 13.

Det anses for nødvendigt at fordoble efterlønnens størrelse.

Til nr. 14.

I § 9, stk. 1, bestemmes bl. a., at funktionærens udgifter til rejse m. v. skal bæres af arbejdsgiveren, som skal yde forskud til dækning heraf. I § 9, stk. 2, bestemmes, at forskud på provision kun af arbejdsgiveren kan kræves dækket i løntilgodehavende eller indtjent provision. Den foreslåede supplerer er nødvendig, da det forekommer, at arbejdsgivere, der yder forskud til rejse, provision etc. under ansættelsesforholdets beståen, lader funktionæren underskrive lånedokumenter eller frivillige

forlig, hvorefter de pågældende af arbejdsgiveren udbetalte beløb karakteriseres som „lån“, og på denne måde gøres bestemmelserne i § 9, stk. 1, og § 9, stk. 2, illusoriske.

Til nr. 15.

Motiveringen for det her fremsatte forslag er, at opsigelsesvarslerne for de provisionsvederlagte funktionærer ofte er helt illusoriske.

Såfremt en arbejdsgiver har ydet forskud på provisioner på en sådan måde, at funktionæren har en debetsaldo, der f. eks. svarer til funktionærens erstatningskrav i tilfælde af ulovlig bortvisning, misligholdelse etc., da modregner arbejdsgiveren simpelt hen forskudskontoens debetsaldo over for funktionærens erstatningskrav etc.

Det kan ikke antages for rimeligt, at en arbejdsgiver, der beskæftiger provisionslønt medhjælp, uvarslet skal kunne afbryde ansættelsesforholdet under forhold, hvor funktionæren står uden økonomiske midler og fra den ene dag til den anden befinder sig på fallittens rand. Arbejdsgiveren er nærmest til at bære risikoen for omfanget af de månedlige a conto-ydelser, der udbetales til funktionæren i henhold til ansættelsesaftalen, og arbejdsgiveren bør tage denne risiko med i de kalkuler, der foretages, før funktionæren ansættes, eller før den provisionsvederlagte funktionær bringer arbejdsgiverens varer i omsætning.

Til nr. 16.

Ændringsforslaget er redaktionelt.

Til nr. 17.

Da det er forekommet, at arbejdsgiverne fradrager betaling for den tid, funktionæren anvender til at søge anden ansættelse, og da dette standpunkt forekommer uacceptabelt, foreslås det at forhindre denne fremgangsmåde.

Til nr. 18.

§ 18, der omhandler indgåelse af konkurrenceklausuler, beskytter funktionæren dels ved at henvise til aftalelovens § 36 (bod) og 38 (konkurrenceklausul), dels ved at foreskrive, at sådanne klausuler kun med retsvirkning kan indgås af en funktionær, der indtager en særlig betroet stilling, eller som indgår aftale med sin arbejdsgiver om ud-